

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 24108/2023
21.02.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Татјане Миљуш и Јасмине Стаменковић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Зоран Јовановић, адвокат из ..., против тужених ББ из ... и ВВ из ..., чији је пуномоћник Ђурђа Нешковић, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужене ВВ изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3090/22 од 24.04.2023. године, у седници одржаној 21.02.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене ВВ изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3090/22 од 24.04.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене ВВ изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3090/22 од 24.04.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Старој Пазови, Судске јединице у Инђији П 2900/21 од 06.10.2022. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и утврђено: 1. да је сада покојна ГГ, бивша из ..., по основу доприноса у стицању некретнине уписане у листу непокретности број .. к.о. Инђија, која у нарави представља породичну стамбену зграду спратности По+Пр+Пк, означену као зграда број 1 корисне грађевинске површине 115 м² саграђене на катастарској парцели .. земљиште под зградом 1 а 15 м² и земљиште уз зграду-објекат од 332 м², све укупне површине 4а 47 м², стекла право својине – сусвојине у ½ дела ових непокретности, што је тужена ВВ дужна признати и трпети да се покојна ГГ упише као сувласник у ½ дела описане непокретности код РГЗ СКН Инђија; и под 2. да је апсолутно ништава одредба члана 4. уговора о зајму закљученог 07.02.1997. године између туженог ББ као зајмопримца и тужене ВВ као зајмодавца, којом је конституисана хипотека на некретнинама тада уписаним у зкњ.ул.бр. .. к.о. Инђија, као породична стамбена зграда са поткровљем и подрумом површине 114 м² саграђена на грађевинској парцели .. површине 450 м² у Блоку ..., а сада уписаним у листу непокретности број .. к.о. Инђија и то као власништво у 1/1 дела туженог ББ, које у нарави представљају описану стамбену зграду, земљиште под зградом и земљиште уз зграду, како је ближе одређено у овом ставу изреке, ради обезбеђења враћања зајма туженог првог реда према туженој другој реда у износу од

290.000,00 динара. Ставом другим изреке, обавезани су тужени да солидарно накнаде тужилји трошкове парничног поступка у износу од 112.200,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 3090/22 од 24.04.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужене ВВ и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је захтев ове тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена ВВ је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права. Предложила је да се ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник Републике Србије“, бр.72/11... 10/23), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови из става 1. истог члана за одлучивање о ревизији као о изузетно дозвољеној јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Предмет тражене правне заштите о коме је одлучено побијаном правноснажном пресудом је утврђење да је правни претходник тужилје - њена мајка, сувласник са ½ идеална дела предметних непокретности на основу стицања у браку са туженим ББ (њеним оцем), те да је зато ништава одредба уговора о зајму који је закључен 1997. године између тужених, а којом је конституисано заложно право - хипотека на истој тој непокретности у корист тужене ВВ као зајмодавца, без њене сагласности за располагање заједничком имовином. О овом тужбеном захтеву судови су одлучили применом материјалног права из чланова 171., 174., 176. и 180. Породичног закона („Службени гласник РС“, бр. 18/2005 и 6/2015) и чланова 63. до 69. Закона о основама својинскоправних односа („Службени лист СФРЈ“ бр. 6/80...), који су у то време регулисали заснивање хипотеке, код утврђења да је брачна заједница између тужилјиних родитеља фактички престала 1996. године, те да правни претходник тужилје као супруга није знала, нити се сагласила са заснивањем хипотеке у корист тужене на непокретности која је заједничка имовина ње и туженог стечена у браку, нити је била упозната са чињеницом да је закључен уговор о закупу којим је та хипотека конституисана. Указивање тужене на постојање другачијих одлука не указује нужно на другачији правни став изражен у тим одлукама, јер правилна примена материјалног права у споровима са тужбеним захтевом као у конкретном случају зависи од утврђеног чињеничног стања да ли је супружник знао за располагање другог супружника заједничком имовином и да ли се са таквим располагањем сагласио.

Из наведених разлога, Врховни суд налази да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, због чега је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради утврђења права сусвојине и делимичне ништавости уговора о зајму поднета је 27.03.2019. године и у њој је означена вредност предмета спора од 290.000,00 динара, коју је прихватио и првостепени суд.

Имајући у виду да се у конкретној правној ствари ради о имовинскоправном спору у коме предмет тужбеног захтева није новчани износа, а вредност предмета спора коју је тужиља навела у тужби очигледно не прелази законом прописани имовински цензус за дозвољеност ревизије, то је Врховни суд нашао да ревизија тужене није дозвољена на основу члана 403. став 3. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић